

РЕШЕНИЕ

№ 3199

гр. София, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 02.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10144** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. ДОПК във вр. с чл. 177 ЗДДС.

Образувано е след като с Решение №9760 от № 9760/02.11.2022г. по адм.дело № 7389/2021г. на ВАС е отменено решение № 3508/31.05.2021г., постановено по адм.дело №8866/2020г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд по съществуващото на спора относно законосъобразността на оспорения акт, като съдебната инстанция е приела, че обжалваният РА не страда от порок, обуславящ неговата нищожност.

С решение № 3508/31.05.2021г., постановено по адм.дело №8866/2020г. на АССГ, съдът е обявил нищожността на Ревизионен акт(РА) №Р-22221016000025-091-001/18.05.2020г., издаден от Ф. С. Й., орган, възложил ревизията и Т. Н. В. ръководител на ревизията, и двете органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1185/31.07.2020г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], за установени задължения като отговорност за данък добавена стойност в общ размер на 240 168, 61 лв., за периодите м.07.2015г. ДДС в размер на 3 911, 66 лв., за м. 08.2015г. ДДС в размер на 158 936, 79 лв. и лихва в размер на 77 320, 16 лв. на основание дължим и невнесен от доставчика на дружеството ДДС по доставките, по фактури № [ЕГН]/01.07.2015г. и № [ЕГН]/19.08.2015г. и на основанията по чл. 177 от Закона за данъка върху добавената стойност, по жалба на „УАЙ ДЖИ УАЙ ЛОДЖИСТИК“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и седалище С..

В жалбата се излагат доводи за недопустимост на ревизионното производство и

постановяване на оспорения РА в нарушение на процесуалните и материално правни разпоредби. Счита, че не са налице кумулативно изискуемите предпоставки, за да възникне задължение, тъй като органът по приходите не е доказал, че именно данъкът, изискуем за недвижимия имот не е бил внесен. Твърди, че няма пряка връзка между задълженията на "ХХ" ЕООД, определени с Ревизионен акт № Р-22220516000567-091-001/05.11.2019г. и ползвания от дружеството данъчен кредит по процесните доставки; не е изпълнено и изискването за знание, че данъкът нямало да бъде внесен и дружеството не е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен. Оспорва и задължението за лихви по чл.177 ЗДДС, като твърди, че отговорността по чл.177 ЗДДС не включвала задължение за лихви. Претендира също, че дружеството не е знаело и не е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, като оспорва изводите за това направени единствено само въз основа на разликите в пазарната цена по експертизата и цената по нотариалния акт. Мотивира, че условието по чл.177, ал.3, т.2 ЗДДС не е изпълнено на основание, ползваните методи на оценка по заключението на вещото лице в ревизионното производство, като в случая са използвани осреднени офертни цени на недвижими имоти, които не представляват пазарни цени на недвижими имоти, а се касае за терени за жилищно строителство, а не за промишлени терени. Дружеството закупило процесния имот с цел изграждането на пристанище на река Д. върху него и с излаз на реката, а в случая били използвани цени на имоти, които нямали такива характеристики. Счита, че доказателствената тежест за съществено отклонение от пазарните цени е на органите по приходите, поради което са незаконосъобразни твърденията на ответника, че дружеството не било ангажирало никакви доказателства за пазарната цена на имота в хода на ревизионното производство. Позовава се на съдебна практика на ВАС и на Съда на ЕС по т.59 и т.61 от решението по обединени дела С-439/04 и С-440/04. На следващо място претендира, че двете дружества не били свързани лица по смисъла на пар.1, т.3 от ДР на ДОПК. Твърди, че дружеството като данъчно-задължено лице е предприело всички разумни мерки за да осигури, че не е част от поредица от данъчни сделки, свързани с ДДС злоупотреба, то презумпцията по чл. 177, ал.3 ЗДДС не следвало да бъде прилагана, също и на основание, че дружеството е предприело всички възможни проверки по отношение на "ХХ" ЕООД и на недвижимия имот. Накрая твърди и се позовава на съдебна практика на ВАС, че отговорността по чл.177 ЗДДС не включвала задължение за плащане на лихви. На изложените основания се претендира отмяна на обжалвания ревизионен акт като незаконосъобразен и необоснован. Претендират се сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. М., поддържа жалбата. Моли присъждане на разноски по делото за държавна такса и експертиза, представя писмени бележки.

Ответната страна, редовно призована, не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище.

СГП, редовно уведомена, не се представлява.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и въз основа на доводите и възраженията на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна, поради което е допустима за разглеждане.

Процесното ревизионно производство е образувано със Заповед за възлагане на

ревизия (ЗВР) №Р-22221016000025-020-001/05.01.2016 г. издадена от Ф. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповеди № РД-01-369/30.03.2016 г. и №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С. като орган по възлагането на ревизии.

Със ЗВР е възложено извършването на ревизия на „АДМ БЪЛГАРИЯ ЛОДЖИСТИКС“ ЕООД, с променено наименование „УАЙ ДЖИ УАЙ ЛОДЖИСТИКС“ ЕООД за ангажиране на отговорността на дружеството по реда на чл. 177 от ЗДДС за невнесен данък от доставчика „ХХ“ ЕООД в общ размер на 162 848,45 лв. и лихви за забава в размер на 77 320,16 лв. за доставки по фактури №[ЕГН]/01.07.2015 г. и №[ЕГН]/19.08.2015 г.

ЗВР №Р-22221016000025-020-001/05.01.2016 г. е връчена на 14.01.2016г. по електронен път (удостоверение на л.80 от делото). Видно от вписаните обстоятелства за дружеството в Търговския регистър, на 27.12.2019г. е вписана промяна в седалището на дружеството, като същото е преместено от [населено място] в [населено място]. Тези обстоятелства, съгласно чл.7, ал.4 ДОПК, обуславят компетентност на ТД на НАП С., да извършат ревизия съгласно чл.8, ал.1, т.3 ДОПК - като компетентна дирекция по седалището на дружеството.

ЗВР е издадена като електронен документ чрез ИС "Контрол" оформени като подписана с електронен подпис от Ф. Й.. Идентично като електронни документи и от същият орган по приходите са издадени и заповедите за изменение на ЗВР от дати 13.04.2016г. и 29.01. 2020г., заповедите за спиране на ревизионното производство - от 16.05.2020г. и за срок до приключване на ревизионното производство на доставчика „ХХ“ ЕООД, както и заповедта от 07.01.2021г.за възобновяването на ревизионното производство на дружеството -жалбоподател на основание издаването на РА № Р-22220516000567-091-001/05.11.2019 г. за доставчика.

Съгласно последната Заповед за изменение на ЗВР № Р-2222101016000025-020-003/29.01.2020г., е определено ревизията да бъде извършена от органите по приходите Т. В. - ръководител на ревизията и Д. Овнорова, в тази заповед не фигурира Н. Д..

За установеното при ревизията е издаден Ревизионен доклад (РД) № Р-22221016000025-092-001/11.02.2020г. и от органите по приходите, посочени в последната ЗВР, издаден е чрез ИС „Контрол“ като електронен документ и оформен като подписан с Т. В. на дата 11.02.2020г. в 13:35ч. и от Д. Овнорова на дата 11.02.2020г. в 13:36ч.

Въз основа на РД е издаден и оспореният по делото Ревизионен акт (РА) № №Р-22221016000025-091-001/18.05.2020 г., издаден от Ф. Й., на длъжност началник сектор "Ревизии" в дирекция "Контрол" при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Т. В. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. -ръководител на ревизията. РА е издаден от посочените органи по приходите чрез ИС "Контрол" като електронен документ и подписан с електронен подпис на 18.05.2020г. в 16:52ч. от Ф. Й. и на 18.05.2020г. в 17:07ч. от Т. В.. РА е връчен електронно на дата 19.05.2020г., видно от удостоверение на л.107 от делото.

С РА акт е ангажирана субсидиарна отговорност по реда на чл. 177 от ЗДДС на жалбоподателя за дължим и невнесен данък от доставчика „ХХ“ЕООД, ЕИК[ЕИК] в общ размер на 162 848,45 лв. и лихви за забава в размер на 77 320,16 лв. за доставки по фактури № [ЕГН]/01.07.2015г. и № [ЕГН]/19.08.2015г.

За да постанови обжалвания ревизионен акт в хода на извършената на жалбоподателя

ревизия, органа по приходите е установил, че предмет на доставката по фактурите е продажба на недвижим имот- УПИ №ХІ в кв.16 по ЗРП на [населено място] с площ от 5 250 кв.м. с административен адрес [населено място], [улица]. Покупко-продажбата е извършена с НА №1/10.08.2015г., том 7, рег.№2791, н.д. № 997/2015г., на стойност 409 500 евро(800 952,39лв.), без ДДС, отразена като данъчна основа в издадените на жалбоподателя фактури. Констатирано е, че доставчикът не е внесъл дължимият данък, посочен в СД за процесните периоди, съответно м. 07.2015г. - ДДС за внасяне 663,06 лв. и м. 08.2015г. - ДДС 2 403, 46 лв.

Отделно от това е установено, че „ХХ“ ЕООД е намалило дължимия данък по доставката, документирана в процесните фактури, в размер на 160 190, 48 лв., като е включило в дневниците си покупки от доставчици, по които е упражнило неправомерно право на приспадане на ДК. По този начин доставчикът е намалил дължимия за продажбата на недвижим имот ДДС и е декларирал данък общо в размер на 3 066,52лв., вместо отразения в процесните фактури ДДС общо 160 190,48 лв. наличието на неправомерно упражнено право на приспадане на ДК, с което е намален дължимия данък по доставката към жалбоподателя е установено с издадения срещу „ХХ“ ЕООД РА № 22220516000567-091-001/05.11.2019г., необжалван и влязъл в сила. Не е спорно, че към датата на издаване на РА, установените задължения на доставчика не са внесени.

Също така е безспорно установено, че на жалбоподателя е възстановен ДДС общо в размер на 182 149,42 лв. формирани за периодите от м.07.2015г. до м.09.2015г.

В ревизионното производство с акт за възлагане на експертиза № Р-22221016000025-01-001/18.03.2016г. е назначена оценителска експертиза за определяне на пазарната цена на процесния недвижим имот, извършена от лицензиран експерт, който сочи че е използвал метода на сравнимите неконтролирани цени, в съответствие с изискванията на чл.16, ал.1 от ЗКПО, пар.1, т.10 от ДР на ДОПК и наредба №9/14.08.2006г. за реда и начина на прилагане на методите за определяне на пазарните цени, издадена от МФ. Направена е констатация, въз основа на собствени проучвания в регионални агенции за недвижими имоти, седмично издание на „Софийски имоти“, olx.bg, че липсва предлагане на промишлени терени в региона. При липсата на активен пазар и сключени сделки със сходен характер, експертът е извел пазарна стойност на промишлен терен в [населено място], съобразявайки предлагането на жилищни имоти в региона и използване на средната офертна стойност, коригирана с коефициент за пазарна реализация. В резултат на извършените изчисления за процесния имот е определена пазарна стойност от 16,84 лв. на кв.м. или 88 410,00 лв. продажна цена за имот с площ 5 250 кв.м. Установено е, че през 2016г. жалбоподателят е закупил в съседство от Областна администрация [населено място] имот с площ от 1 710 кв.м. на стойност 14 000,00 лв., или 8,19 лв. за кв.м., докато недвижимият имот е закупен от доставчика „ХХ“ ЕООД за 152,55 лв. за кв.м.

При тази фактическа обстановка, органите по приходите са обосנוвали извод, че са налице кумулативните предпоставки на чл.177, ал.2 и ал.3,т.2 ЗДДС за ангажиране субсидиарната отговорност на жалбоподателя. От обективна страна е налице доставка между две регистрирани по ЗДДС лица, като доставчикът дължи данък по доставките, а получателят(ревизираното лице) е упражнил право на приспадане на ДК по доставката. Относно субективната страна-знание, че ДДС няма да бъде внесен от доставчика, изводът е мотивиран с аргумента, че ревизирания субект не е действал с грижата на добър стопанин, тъй като доставната цена значително се отличава от

установената пазарна цена, което е установено с експертиза и извършената покупка на съседен имот от жалбоподателя.

Отговорността за лихви е обоснована с разпоредбите на чл.14, т.3 и чл.16, ал.3 ДОПК. С решение № 1185/31.07.2020г., директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, е потвърдил като законосъобразен и обоснован РА.

В предходното съдебно производство от жалбоподателя са представени писмени доказателства, приети по делото, а именно: заповед от 28.01.2019г. на МРРБ и МТИТС, обн. ДВ брой 13/19г., с която е одобрен проект на генерален план на пристанище за обществен транспорт с регионално значение АДМ О. при км 677,5 на река Д. в района на [населено място], като към заповедта е приложен и самия план, Решение № 5 /09.06.2006г. на СГС за вписването по партидата на ХХ ООД в Търговския регистър на увеличение на капитала от 1000 000 на 1 193 000 с непарична вноска - недвижими имоти на стойност 193 000 лв. съгласно съдебно-техническа и оценителна експертиза, приета с определение от 09.12.2005г. на Софийски градски съд по фирмено дело 64/2005г, представен е протокола от с.з. от 09.12.2005г. по последното фирмено дело, както и съдебно-техническата оценителна експертиза, изготвена от три вещи лица, като заключението е за стойност в размер на 193 200лв. за следните имоти: 1. имот УПИ - XI от кв. 16 по плана на [населено място], с площ от 5250лв. и пазарна стойност 47 730лв; имот УПИ -IV от кв. 17Б по плана на [населено място] с площ 3 375 кв.м. и пазарна стойност 28 755лв.; УПИ- IX от кв.16 по плана на [населено място], с площ 1512 кв.м. и пазарна цена 12 882 лв., с обща пазарна цена на УПИ - 86 400 лв. 2 Строителство .сграда - на бензиностанция с РЗП 91,24 кв.м. - 30 800лв.;подпорна стена и подземни строителни комуникации - 30 962лв.; обща пазарна стойност на строителните работи - 61 800 лв. 3. Съоръжения за бензиностанция - 63 000лв. Към жалбата е приложен правен анализ, представен от Правна кантора "Г., Т. и Ко", в който освен данни за продавача - "ХХ" ЕООД, се съдържа и описание на имота, начина на придобиването му от предходни собственици, извършените вписвания, като е направен извод, че в имотния регистър няма вписвания за евентуални реституционни претенции, дадени са препоръки относно бензиностанцията; за устройствения статут на имота, тъй като няма Общ устройствен план на [община], или [населено място], одобрен в съответствие с разпоредбите на Закона за устройството на територията и други препоръки преди сключването на договор за покупко-продажба на имота от дружеството -жалбоподател.

В настоящето производство, по искане на жалбоподателя е допусната и назначена съдебно експертиза, приета от съда.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: В съдебното производство, съгласно нормата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган.

В отменителното Решение №9760 от № 9760/02.11.2022г. по адм.дело № 7389/2021г.

на ВАС изрично е направен извод, че обжалваният РА не страда от порок, обуславящ неговата нищожност, което се споделя и от настоящата инстанция.

РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите– негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред.- ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР. Ревизията е възложена от компетентен орган и е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване.

РА е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Отговорността по чл. 177 от ЗДДС е особен вид солидарна отговорност за регистрирано по ЗДДС лице, която възниква, ако са изпълнени сложните фактически състави, предвидени в посочената разпоредба. Същността на отговорността се състои във възникване на задължение за едно регистрирано лице да заплати задължението за ДДС на друго регистрирано лице. За да възникне отговорност за чуждо задължение, следва едновременно да са изпълнени следните условия, посочени в чл. 177, ал. 1, ал. 2 от ЗДДС: 1. Регистрираното лице е получател по облагаема доставка. Съгласно чл. 11, ал. 2 от ЗДДС това е лицето, което получава стоката или услугата или лицето което придобива собственост върху стоката или същата му се предоставя фактически; 2. Осъществена е облагаема доставка, по която доставчикът е издал фактура с посочен на отделен ред ДДС, който ДДС доставчикът е длъжен да внесе в бюджета; 3. Дължимият данък не е внесен от доставчика; 4. Получателят следва да е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързан с невнесения данък. Връзката между невнесения данък и данъчния кредит ще е налице, когато е налице поредица от облагаеми доставки предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид. Достатъчно е да е налице пряка или

косвена причинно следствена връзка между дължимия невнесен данък и приспадения данъчен кредит; 5. Получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен- чл. 177, ал. 2 от ЗДДС.

Налице са две хипотези за възникване на отговорността по чл. 177, ал. 2 от ЗДДС. В първата хипотеза-получателят е знаел, че данъкът няма да бъде внесен. Фактът на знание у лицето, подлежи на доказване от ревизиращия орган. Това могат да бъдат всякакви факти и обстоятелства, че на лицето е било известно или че на лицето не е възможно да не е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен.

Предмет на спор в настоящето производство е именно наличието на субективния елемент, като издателите на РА са преценили, че е налице втората хипотеза, а именно че получателят е бил длъжен да знае, че данъкът по процесната доставка няма да бъде внесен от доставчика.

При действието на чл. 170, ал. 1 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК процесуалната тежест да установи предпоставките на отговорността е за приходната администрация. Фактите, които следва да се установят при тази хипотеза включват два елемента-възможност за знание и задължение за знание. Систематичното място на чл. 177 ЗДДС в озаглавената "Правомощия на органите по приходите и предотвратяване на данъчни измами" глава X. от ЗДДС и заглавието на самата разпоредба определят създадения с нея институт като средство за преодоляване на злоупотреби с ДДС чрез създаване на отговорност на лица, различни от платците на данъка. Най-общо въпросът се свежда до това дали при полагане грижата на добрия търговец и дължимите в тази връзка усилия с оглед конкретната доставка/проучване стопанската надеждност на доставчика, обезпечаване изпълнението на доставката, осигуряване срещу евентуално неизпълнение и др. За да възникне отговорността по чл. 177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС в конкретния случай, органът по приходите следва безспорно и без съмнение да установи, че получателят не е положил дължимата грижа на добрия търговец, въпреки, че е имал възможност да го направи. Съгласно чл. 177, ал. 4 отговорността по чл. 177 възниква без значение, дали отговорното трето лице е получило или не конкретна облага от невнасянето на дължимия ДДС.

Основният довод на ревизиращите за наличие на презумпцията за дължимо знание на получателя, че данъкът няма да бъде внесен, се обосновава с констатацията, че облагаемата доставка е осъществена на цена, която значително се отличава от пазарната, като този извод е направен въз основа на заключението по назначената в ревизионното производство експертиза. Изведената пазарна цена от експерта за пазарната стойност на имота, представляващ промишлен терен, е на база офертни цени и то за имоти с други характеристики – за жилищно строителство от региони, различни от процесния. Посочените резултати в експертизата не кореспондират с изискванията на Наредба№Н-9 от 14.08.2006г. и използваният от вещото лице метод на сравнимите неконтролирани цени, тъй като са използвани офертни цени, каквито наредбата не предвижда. В експертизата не е направен анализ за сравнимост и съпоставимост на сравними сделки, не са установени съществуващите съществени различия между статута на процесния имот(за стопанска дейност) и такива за жилищно строителство. Също така, в

експертизата не са извършвани корекции по чл.11 от Наредбата и не са спазени изискванията на чл.20. Тъй като определянето на пазарната цена е ключов елемент за разрешаването на спора по приложението на чл.177 ЗДДС, настоящата инстанция намира за необходимо да посочи че с оглед изложеното, посочената от ревизиращите органи цена на имота не може да се приеме като „пазарна цена“ по смисъла на § 1, т. 16 ЗДДС, който изисква пазарните цени да се определят чрез методите за определяне на пазарни цени по § 1, т. 10 ДОПК. Редът за доказване на значителна разлика между цената по оспорената сделка и пазарната цена (по чл. 177, ал. 3, т. 2, предл. 3 от ЗДДС) е установен от закона, а именно Наредба № Н-9 от 14 август 2006 г. След като данъчните органи не са доказали наличието на хипотезата на чл. 177, ал. 3, т. 2, предл. 3 от ДОПК чрез съответните способности за събиране на доказателства, а именно заключение за определяне на пазарната цена на имота съобразно методите, определени в Наредбата, то това означава, че не е установено по категоричен начин, че облагаемата доставка е на цена, която значително се отличава от пазарната.

Не може да бъде приет и другия довод на ревизиращите, направен от факта че през 2016г. жалбоподателят е закупил в съседство от Областна администрация [населено място] имот с площ от 1 710 кв.м. на стойност 14 000,00 лв., или 8,19 лв. за кв.м., докато недвижимият имот е закупен от доставчика „ХХ“ ЕООД за 152,55 лв. за кв.м. При продажба на държавен имот се следва определена законова процедура и ценообразуване, докато при извършване на сделка между частни лица, същите могат свободно да договарят продажната цена, поради което това не е достатъчно, за да се презумира знанието на жалбоподателя, че доставчикът няма да внесе следващият се ДДС по сделката.

Както се посочи, доказателствената тежест да установи предпоставките за реализиране на солидарната отговорност по чл. 177 от ЗДДС спрямо получателя по доставката е за приходните органи, което в процесния случай не е сторено. При липсата на един от кумулативните елементи от фактическия състав, отговорността по чл. 177 ЗДДС не може да бъде реализирана.

С оглед на изложените по-горе съображения съдът намира, че обжалваният ревизионен акт, с който на жалбоподателя е установена отговорност за заплащане на задължение на друго регистрирано лице, е незаконосъобразен и необоснован.

За пълнота на изложението и във връзка с възражението на жалбоподателя, че не се дължат лихви в това производство, съдът съобразявайки мотивите на тълкувателно решение №4/10.05.2022 г. постановено по т.д.№2/2020 г., ВАС, и че регистрираните лица по чл. 177 ЗДДС са трети лица, които отговарят за задължението на друго лице, носител на задължението за плащане на данъка, сочи, че на основание чл. 16, ал. 1 ДОПК те са задължени лица по чл. 14, т. 3 ДОПК. В този смисъл е и тълкувателно решение № 6/15.04.2021 г. на Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд по тълкувателно дело № 6/2019 г., според което с ревизионния акт по чл. 177 ЗДДС се ангажира отговорност на задължено лице по чл. 14, т. 3 ДОПК. Настоящият състав намира, че отговорността на задълженото лице по чл. 14, т. 3 обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разноските за

събирането им. Тези разпоредби са в съответствие с чл. 177 ЗДДС, предвиждащ особена солидарна отговорност на получателя на доставката за невнасянето на ДДС от неговия доставчик. След като доставчикът е изпаднал в забава, той е задължен и за лихвите, което води и до солидарната отговорност и на получателя по чл. 177 ЗДДС не само за главницата, но и за закъснителните лихви.

Съгласно чл. 78, ал.1 от ГПК, приложим субсидиарно и в административния процес, на жалбоподателя се дължат направените по делото разноски. В съдебно заседание на 02.05.2023г. тази страна претендира разноски за държавна такса(50 лв.) и експертиза(561,60лв.), които възлизат общо на 611,60лв. и са реално направени, видно от приложените доказателства за това.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „УАЙ ДЖИ УАЙ ЛОДЖИСТИК“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с адрес на управление в [населено място], Ревизионен акт(РА) №Р-22221016000025-091-001/18.05.2020г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1185/31.07.2020г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], за установени задължения като отговорност за данък добавена стойност в общ размер на **240 168, 61 лв.**, за периодите м.07.2015г. ДДС в размер на 3 911, 66 лв., за м. 08.2015г. ДДС в размер на 158 936, 79 лв. и лихва в размер на 77 320, 16 лв. на основание дължим и невнесен от доставчика на дружеството ДДС по доставките, по фактури № [ЕГН]/01.07.2015г. и № [ЕГН]/19.08.2015г. и на основанията по чл. 177 от Закона за данъка върху добавената стойност.

ОСЪЖДА Дирекция ОДОП [населено място] да заплати на „УАЙ ДЖИ УАЙ ЛОДЖИСТИК“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с адрес на управление в [населено място] направените разноски в размер на 611,60(шестотин и единадесет лева и шестдесет стотинки)лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: